І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07302
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXI. Ч. 7. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 11-го СІЧНЯ 1964 — 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 11, 1964 No. 7. VOL. LXXI.

СТУДЕНТИ БУНТУЮТЬСЯ ПРОТИ ДВОХ ПРАПОРІВ В ПАНАМІ

В ЗАВОРУШЕННЯХ ВБИТО 6 ОСІБ І СПРИЧИНЕНО ПОВАЖНІ МАТЕРІЯЛЬНІ ВТРАТИ. ПАНАМА ВІДКЛИКАЛА СВОГО АМБАСАДОРА З ВАШИНҐТОНУ.

Бальбоа, Зона Панамського Каналу. — 9-го січня в протиамериканських демонстраціях вбито шістьох панамських студентів і десятки інших були поранені. Панамський президент Роберто Чіярі відкликав амбасадора з Вашинґтону, коли демонстрації поширилися і американська поліція та військо мусіло діяти в обороні порядку. Заворушення й демонстрації виникли внаслідок того, що студенти американських шкіл в Зоні Каналу домагалися, щоб вивісити тільки американські прапори, а не також і панамські, як це повинно бути згідно з американсько - панамським договором. На вивішення самих тільки американських прапорів населення Панами відповіло демонстраціями. Тисячі панамських громадян перейшли кордон до Зони Каналу та підпалювали будинки й авта, вибиваючи при тім вікна в американських домах. Поліція зони та окремий армійський відділ, призначений до поборювання заворушень, старалися не допускати панамців до Зони за допомогою слізного газу та гранат, що спричинювало хвилевий шок, а також звичайних поліційних київ. Вашинґтон покищо не склав жадної заяви в цій справі, сказавши тільки те, що становище в Панамі не є ясне. Не хотів забирати слова в цій справі і панамський амбасадор. Демонстранти підпалили дім окружного американського судді Ґутрі Ф. Крова та пошкодили бюра Пан-американської Летунської Лінії. Представники уряду в Зоні Панамського Каналу закликали неуправнених до побуту в зоні осіб негайно залишити зону, а американських громадян, які під час заворушень втекли були із своїх мешкань, вернутися до своїх домів. Заклики передавали голосники з гелікоптерів, що літали дуже низько, а також радіова стація. Навчання в школах припинено в понеділок 10-го січня. Згідно з умовою з 10-го січня 1963-го року в Зоні Панамського Каналу треба поруч американських прапорів завжди вивішувати і панамські прапори. Цього домагалися мешканці Панами, які вважали для себе пониженням те, що на їхній території існує Зона Каналу, де владу виконують самі американці. В Зоні Каналу дійсними суверенами є американці. Американський уряд погодився на вивішування двох прапорів поруч себе, а тепер учні американських шкіл на терені зони запротестували проти цього, і це викликало заворушення та демонстрації, в яких були і жертви в людях. Панамські учні домагалися вивішування тільки панамських прапорів. Ситуація напружена ще й тому, що в травні мають відбутися вибори панамського президента, на пост якого є 6 кандидатів, що їх виставили аж 19 партій. Як звичайно, комуністи підюджують до гострих виступів, щоб користати з невдоволення населення.

МекНамара проти заяви сен. Ґолдвотера в справі далекосяжних ракет

Вашинґтон. — Секретар оборони Роберт МекНамара заявив в телевізії 9-го січня, що сенатор Беррі Ґолдвотер помиляється, коли твердить, що американсьі далекосяжні ракети не дають певности щодо свого діяння, і тому треба конче розбудовувати далекосяжні бомбовики. Сенатор Б. Ґолдвотер сказав свою заяву в Портсмуті в Ню Гемпширі, де він вів передвиборчу кампанію, щоб здобути 14 електорських голосів у правиборах що відбудуться 14-го березня. Ґолдвотер говорив про ракети у зв'язку з промовою президента Л. Джансона про Стан Унії в якій Президент порушив і видатки на оборону цієї країни. Сен. Ґолдвотер є генерал - майор летунства і говорив пра ракети як військовик. Секретар оборони відповідав йому як сенаторові членові Сенатської Комісії Закордонних Справ, який знає і такі оборонні справи, які належать до військових таємниць. МекНамара сказав, що він був сильно здивований, коли почув заяву сенатора Б. Ґолдвотера про те, що не можна надіятися на ракети на випадок потреби оборони. Така заява, казав секретар оборони, є шкідлива для оборони країни, вона фальшиво інформує населення про стан оборони ЗДА. На думку МекНамари сенатор Ґолдвотер не мав даних на те, щоб не довіряти далекосяжним ракетам.

Промисловці хвалять економічну політику през. Джансона

Вашинґтон. — Президент Крайового Товариства Промисловців В. П. Ґоллендер, промовляючи на прийнятті Вашинґтонського Торговельного Товариства, заявив, що він бачить можливість закінчити те довге напруження, яке досі існувало між бизнесменами та урядом. Він сказав: „Я хотів би піти так далеко, щоб назвати цей стан „холодною війною", яку треба б вже закінчити, бо ми „маємо нового президента, який щиро відноситься до приватних підприємств". Ґоллендер заявив, що промисловці повинні „зняти рукавиці та подати руку урядові", бо таке порозуміння вийде на добро і урядові і промислові, і тоді можна буде розв'язати ті економічні проблеми, які стоять перед цією країною.

КОМІСІЯ ПЛЯНУВАННЯ СТОЛИЦІ ЗНОВУ ПОТВЕРДИЛА СВОЮ АПРОБАТУ НА БУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШИНҐТОНІ

Голова Тараса Шевченка — фрагмент з пам'ятника проєкту Леоніда Молодожанина.

Вашинґтон. — Як уже інформовано в частині вчорашнього видання „Свободи", Комісія Плянування Столиці на своєму пленарному засіданні в четвер, 9-го січня 1964, знову потвердила винесену нею вже раніше згоду на передбачену схваленим Конґресом і підписаним Президентом законом будову пам'ятника Тарасові Шевченкові на публічній площі в столиці країни. Таке поновне потвердження було потрібне з уваги на те, що один член Комісії, під впливом кампанії проти пам'ятника, яку від жовтня мин. року веде вашинґтонський щоденник "The Washington Post", був поставив внесення на перевірку справи, арґументуючи своє внесення тим, що — мовляв — виявлено нові арґументи, які вимагають перевірки цілої справи. Згідно з практикованою процедурою, Комісія повинна розглянути таке внесення одного із своїх членів і вона доручила перевірку своїй підкомісії, Федеральному Комітетові Плянування і Проєктування. Цей Комітет на своїх нарадах попереднього дня, в середу 8-го січня, вислухавши обширного звідомлення про стан справи, виніс рішення, що немає підстави для перевірки і так рекомендував Комісії Плянування, яка на своїх нарадах чергового дня цю рекомендацію прийняла. Тим самим справу можна вважати за закінчену і будова пам'ятника продовжуватиметься згідно з пляном у підготові до його відкриття в половині цього року, в якому припадає 150-річчя з дня народження Тараса Шевченка, співця вселюдської волі і справедливости. На позитивне полагодження справи в Комісії мало свій вплив рішуче становище великої кількости громадян українського роду та їх приятелів між американським громадянством і в Конґресі, як і енерґійні та багатобічні заходи проводу нашої громади, зокрема президента УККА і заступника голови Комітету Пам'ятника Шевченкові проф. Лева Добрянського, екзекутивного віце-президента УККА і екзекутивного директора Комітету Пам'ятника Шевченкові та гол. предс. УНС Й. Лисогора, екз. директора УККА адв. Степана Яреми та ін. Рішальну ролю в цьому мала, очевидно, доказана велич та вселюдське значення і вартість Кобзаря України, Тараса Шевченка, який заслуговує на те, щоб його пам'ятник стояв у столиці Америки.

Центральна Розвідча Аґенція потверджує прилюдно знижку економіки в СССР

Вашинґтон. — Центральна Розвідча Аґенція, яка здебільша принципово тримається в тіні й не втримує явних контактів з пресою та не виступає назверх, перевела в минулий четвер 9 січня ц. р. пресову конференцію в справі зібраних нею матеріялів про поважну кризу совєтської економіки. Коло 20 представників американської преси запрошено до 46-мільйонового будинку, головної кватири Центральної Розвідчої Аґенції в МекЛіні, у Вірджінії, за 8 миль від Вашинґтону. Там представлено їм економістів-аналітиків, які якнайдокладніше проаналізували величезний, зібраний названою Аґенцією матеріял про стан совєтського економічного життя. Предстaвників преси просили, щоб вони не оприлюднювали прізвищ тих учених економістів. На тій пресовій конференції потверджено оприлюднені вже раніше дані, що щорічний ріст совєтської економіки впав з 6% на $2\frac{1}{2}$% та що запаси золота в СССР зменшились до кругло 2 більйонів. Цю пресову конференцію скликано за згодою від президента Джансона. Америка, покликуючись на теперішні поважні економічні труднощі в Совєтах, вважає, що Захід не повинен допомагати Совєтам ці труднощі переборoти та сприяти новому здвигові совєтського економічного життя, який проявлявся особливо у продукції важкого промислу, що працює для збросння Совєтського Союзу. Тому ЗДА є проти уділювання Совєтів довготермінових торговельних кредитів. На цьому тлі ЗДА мають конфлікт з Британією і Францією.

● **У Токіо** відбудеться велика американсько-японська конференція у політичних та економічних справах в днях 27 і 28 цього місяця. Американській делеґації буде проводити державний секретар Дін Раск, а між членами делеґації будуть секретар торгівлі Лютер Годж, секретар праці Віллярд Вірц і багато інших високих урядовців. Дін Раск відвідає потім Південну Корею.

UKRAINIAN WEEKLY

англомовний „Український Тижневик", що звичайно появляється разом із кожчим суботнішним виданням „Свободи", ще й цим разом — у зв'язку із рядом пересунень, що їх треба було зробити у виданні щоденника і тижневика під час різдвяносвяточного сезону — буде надрукований в понеділок з датою вівтірка, 14-го січня 1964 р. Дальші числа появлятимуться вже нормально, кожної суботи.

Президент Джансон не квапиться до зустрічі з де Ґолем

Вашинґтон. — Не зважаючи на те, що в першій зустрічі Линдона Джансона в його характері нового президента ЗДА з французьким президентом де Ґолем після похорону Джана Ф. Кеннеді у Вашинґтоні обидва ці державні мужі висловили бажання швидкої ділової наради, президент Джансон неохоче поставився до півофіційної пропозиції, щоб він поїхав до Парижу. Джансон — твердить американська преса — вважає, що де Ґоль повинен ревізувати Вашинґтон після відвідин пок. президента Кеннеді в Парижі у 1961 році. Французька дипломатія буцім-то запропонувала після того, щоб зустріч двох президентів відбулась на Антильських островах, коли през. де Ґоль буде вертатися до Парижу з його відвідин в Мехіко. Однак Антильські острови належать до Франції і президент Джансон буцім-то з престижевих причин відкинув також цю суґестію. Американські коментатори твердять, що насправді за нехіттю през. Джансона криється небажання нараджуватись тепер з де Ґолем, коли саме Франція задемонструвала — на думку Вашинґтону — свою неприхильність до Америки своєю поквапною угодою з Камбоджею, після того, як Камбоджа відкинула американську допомогу, і коли Франція почала кокетувати комуністичний Китай.

Не виключене призначення світського французького філософа на кардинала

Рим. — З ватиканських кол наспіла вістка, що не є виключене, що Папа Павло VI призначить на кардинала світського французького філософа і знавця теологічних справ, 81-літнього Жака Марітена, при чому пригадується прецеденти, колито кардиналами ставали люди або на низьких священничих становищах, або таки зовсім не-духовники. Так — наприклад — кардинал Джіякомо Антонеллі, який був державним секретарем за Папи Пія IX, був призначений на кардинала в 1847-му році ще перед своїм повним висвяченням на духовника. Про можливе призначення Жака Марітена говориться у звязку із здогадними плянами Папи Павла VI скріпити „поступове" крило кардинальської Колеґії. Папа Павло VI нараджувався довго із 73-літнім кардиналом Альфредо Оттавіяні, надзвичайно впливовим у Святішій Конґреґації Апостольської Столиці, яка фактично є церковним найвищим трибуналом у справах віри й моралі. Кардинал Оттавіяні є переконаним консерватистом і його уряд був предметом гострої критики збоку деяких членів Вселенського Собору. З уваги на останні ходи Папи в напрямку до єдности Християнських Церков, Папа буцім-то хоче послабити опозицію збоку консервативних кіл у Церкві.

Комунікація на терені Берліну хвилює уряд і нарід в Німеччині

Бонн. — Західньо-німецький уряд перевів в минулу середу тригодинне засідання, присвячене виключно справі дальших переговорів з комуністами про покращання персональної комунікації між двома частинами поділеного Берліну. 17 грудня мин. року нижчі урядовці західньо-берлінського правління, як його делеґати, підписали з такими ж східньо-берлінськими урядовцями умову, внаслідку якої мільйон і 250 тисяч західніх берлінців відвідали своїх кревних і приятелів у Східньому Берліні, яких не бачили від серпня 1961 року, себто відколи комуністи здвигнули берлінський мур. Тепер східньо-німецький прем'єр Віллі Стоф запропонував, щоб відновити такі ж переговори „на міністерському рівні". Західньо-німецькі політичні кола вважають, що це було б визнанням східньо-німецьких комуністів за рівнорядних партнерів і на такі переговори не погоджуються. Однак водночас однаково в Західньому як і в Східньому Берліні є тиск публічної опінії, щоб вжити всіх можливих заходів для облегшення комунікації сірих мешканців поділеного міста. Наради західньо - німецького уряду ведуться у тісному порозумінні з правлінням Західнього Берліну та західніми альянтами, які вважають Східню Німеччину за совєтську окупаційну зону.

● **Д-р Конрад Аденауер,** колишній довголітній західньо-німецький канцлер, заявив на святкуванні свого 88-ліття, що „коли західні капіталісти готові помогти Хрущову без перевірених доказів щодо його миролюбности, то це капіталістична глупота". На тому святкуванні роковин народин старого Аденауера прийшло до остаточного замирення між ним і його наступником, канцлером Людвіґом Ергардом. Аденауер, який не хотів допустити Ергарда на становище канцлера, підкреслено виявляв приязне відношення до Ергарда.

Ол. Климко оформлює „Панораму Будучности" на Світовій Виставі в Ню Йорку

Ню Йорк. — Олександер Климко, відомий наш мистець - архітект, заанґажований великою автомобільною фірмою „Дженерал Моторс" для оформлення „панорами майбутнього" на світовій виставці в Ню Йорку, що буде відкрита вже цього року та заповідається, як найбільша в історії того роду імпреза. Інж. Ол. Климко заанґажований в характері мистця-консультанта для зреалізування панорами і сценічних ефектів, зв'язаних з можливостями розвитку засобів комунікації та виглядом міст у майбутньому, отже й панорама матиме офіціяльну назву „Футурама". Цей павільйон на світовій виставці буде одним із трьох найбільших, а кошт його будови встановлено на 80 мільйонів долярів, з чого кругло 22 мільйони долярів призначено на кошт внутрішнього влаштування та сценарії, над якими працює інж. Климко.

Олександер Климко

Інж. Олександер Климко, який недавно мав свою власну мистецьку виставку в Ню Йорку, приїхав до ЗДА з Арґентини шість років тому і в цьому часі, своїм знанням та своєю працею й її досягненнями здобув собі видатне місце в американському мистецькому, зокрема фільмовому і театральному світі. Бувши членом професійної спілки мистців - декораторів, він виконав уже сценічні оформлення для багатьох фільмів, телевізійних передач і театрів, включно з Метрополітальною оперою, „Реліо Ситі", „Фрідомленд" та багато інших. Його активна участь в оформлюванні світової вистави в Ню Йорку — це чергове велике досягнення українського архітекта - мистця.

ЕРГАРД ПРОПОНУЄ З'ЇЗД „НА ВЕРШИНАХ" ЗАДЛЯ ЄДНОСТИ ЕВРОПИ

Бонн. — Канцлер Західньої Німеччини Людвіґ Ергард заявив у промові на відкритті нової сесії парляменту, що треба вжити енерґійних заходів задля „вилікування політичної недуги" Західньої Европи і що одним із засобів до цієї цілі може бути конференція „на вершинах" західньо - европейських лідерів. Ергард покликався при цьому на позитивне становище до цієї ідеї французького президента Шарля де Ґоля, з яким він, канцлер Ергард, мав на цю тему широку розмову в листопаді мин. року. Де Ґоль є проти всякої такої европейської єдности, яка базувалась би на створенні якогось наддержавного тіла. Тому він заявив Ергардові, що сам він не братиме ініціятиви щодо західньо - европейського політичного замирення, але сприятиме заходам Ергарда. З свого боку західньо - німецький канцлер заповів, що — можливо — він поведе конкретні заходи в цій справі під час своєї найближчої подорожі до Італії, куди він поїде з офіційними відвідинами від 27 до 29 ц. м. Після того він подасться знову до Парижу, на 14 і 15 лютого, на другу конференцію з президентом де Ґолем. Д-р Ергард заявив, що президент де Ґоль висловив бажання перевести з ним, Ергардом, нову нараду ще перед своїм від'їздом з відвідинами до Мехіко в березні ц. р. Людвіґ Ергард розпочав своєю промовою парляментарні дебати над бюджетом, який запропонований у висоті 15,100.000.000 дол. Ергард твердив, що однаково він, як і президент де Ґоль є прихильниками ідеї „сильної і об'єднаної Европи", дармащо вони різняться в поглядах на спосіб, як цю ціль осягнути, себто на концепцію такої Европи. Де Ґоль є проти ідеї „З'єдинених Держав Европи" ніби за американським зразком, зате пропаґує концепцію европейської конфедерації з збереженням повної суверенности окремих західньо - европейських держав. Однак вони обидва погоджуються, що шість держав Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського Ринку) повинні становити такий одностайний політичний бльок, який був би новою політичною силою. Ергард рішуче заперечував закиди, наче б німецько - французька приязнь перешкоджувала німецько - американській приязні. „Без французько - німецького замирення і союзу — казав Ергард — не було б Европи, ані европейської єдности, ані европейської інтеґрації, ані Атлантійського Союзу". „Ми потребуємо оборони збоку Америки, але ми не є американським протекторатом" — окреслив Ергард німецько-американські відносини. Людвіґ Ергард висловився з найбільшим признанням про спосіб, як його приймали під час його недавніх відвідин в Америці, на фармі президента Джансон в Тексасі.

В Альжирі відбулась вулична демонстрація проти режиму

Альжир. — У другому найбільшому в Альжирі місті Орані відбулась в минулу середу вулична демонстрація, в якій кількасот альжирців, здебільша безробітних та молоді, несли транспаренти з протиурядовими гаслами та вигукували проти режиму президента Ахмеда Бен Белли. Демонстранти підновили водночас оклики у честь відсуненого від впливів в Альжирі колишнього прем'єра альжирського екзильного уряду, Ферга та Аббаса. Дві сотні війська привернули спокій, стріляючи в повітря та розганяючи демонстрантів. Зараз після того прибув до Орану з Альжиру міністер внутрішніх справ Ахмед Меджрі, який наказав арештувати всіх тих, хто брав участь в отій демонстрації. Встановлено спеціяльні суди, які судитимуть коло 300 арабів, арештованих за затіяння тієї демонстрації та участь в ній. Водночас монопольна в Альжирі політична партія Національний Фронт Визволення почала організувати контрдемонстрацію у користь панівного диктаторського режиму Бен Белли.

Колишній прем'єр Франції поручає визнання комуністичного Китаю

Париж. — Колишній французький прем'єр із Радикальної партії Едгар Фор висловився у щоденнику „Фіґаро" в рямцях довгого на 2 сторінки газети інтерв'ю за визнання Францією комуно-китайського режиму. Він заявив, що в інтересі Франції лежить поширення торговельних і культурних зв'язків з Китаєм, де правлять нині комуністи, та що дипломатичні взаємини є тільки логічним наслідком отих інших. Едґар Фор каже, що тепер, коли Франція перестала бути колоніяльною країною у південній Азії та зліквідувала війну в Альжирі, вона не має суперечних з комуністичним Китаєм інтересів. Він твердить теж, що нав'язання Францією дипломатичних зв'язків з Пейпінґом не пересварить її з Америкою, бо — мовляв — „це буде з користю для Америки". Так само воно не пересварить Франції з Москвою, бо совєтсько-китайський конфлікт — це внутрішня справа в комуністичних партіях, а СССР зберігає дипломатичні зв'язки з Пейпінґом. Гадають, що та заява Фора, який недавно їздив до Пейпінґу з тихою згодою від президента де Ґоля, є пробним бальоном, для випробовування опінії збоку французів і Америки.

В АМЕРИЦІ

● **Державні власті в Бостоні** стараються дістати від суду наказ на знищення 787 скринь із пігулками фармацевтичної фірми „Драґ Рісерч Корпорейшен" в Ню Йорку. В оголошеннях про ці пігульки кажеться, що вони помагають на відтовщення, бо стягають з тіла зайву воду в ньому та що треба худнути, бо товсті люди є більш податливі на недугу пістряка. Прокуратура твердить, що всі ці твердження — нісенітниця.

● **У Сан Дієґо** в Каліфорнії 17-літній середнєшкільник Ранді Ґарднер погодився був служити як експеримент для перевірювання лікарями потреби сну в людей та витривалости на безсонницю. Він не спав ні хвилинки впродовж 11-х днів і ночей. Він часто купався під гарячими і зимними душами, ходив на проходи, слухав музики і завжди був у товаристві людей та серед світла. Що шість годин перевірювано, чи правильно працюють його змисли.

● **Мати Лі Освальда** віднайшла своє листування з сином, коли він був в американському війську, в 1959 році. Пані Освальд написала була синові, що вона хвора. Він обіцяв їй матеріяльну допомогу, але вона тепер стверджує, що за ввесь трирічний час його перебування у війську вона не дістала від нього ані сотика. Після приїзду до дому у Форт Ворті з війська — він побував дома тільки три дні, після цього зник — виїхавши до Совєтського Союзу без попереднього повідомлення матері. З Москви він написав до мами, щоб вона прислала йому — гроші. Вона вислала двічі по 20 дол., але ті гроші вернулись назад.

У СВІТІ

● **Конґолійський прем'єр** Сиріль Адуля оскаржив колишню колоніяльну державу Конґа Бельґією, що вона старається різними способами довести до упадку уряд Адулі та поставити на його місце, як нового прем'єра, колишнього президента провінції Катанґи — Мойсе Чомбе. Цей останній, втративши владу й значення внаслідку нового адміністраційного поділу в Конґо, живе у Швайцарії. Бельгія ніби вважає, що Мойсе Чомбе краще ґарантував би непорушність інтересів Бельґії в Конґо, як уряд Адулі.

● **У Пакістані** заарештовано ніччю в минулий понеділок голову і всіх членів екзекутиви могутньої мусульманської партії, яка не погоджувалась з політикою уряду в справах Кашміру і взаємин з сусідньою Індією. Партію поставлено поза законом, а її лідерів оскаржено в „протидержавних підривних діях".

● **У Греції** відбудуться 16-го лютого ц. р. нові парляментарні вибори. Тим часом призначено діловий апартійний уряд Папаскевопульоса. Міністром закордонних справ став професійний дипломат Християн Ксантопульос Палямас, а міністром внутрішніх справ, відповідальним за чистоту виборів — суддя Найвищого Суду Константин Папайоанну.

● **Канадійський кардинал,** ПольЕміль Лежер, француз із Монтреалю, вернувся з одномісячного перебування в Африці, де він об'їздив табори-шпиталі для прокажених. Подорожі з Африки кардинал Лежер зупинився у Римі, де він був прийнятий Папою Павлом VI.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provide for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і mone orders виставляти на: "Svoboda".

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J. 07302

„Стан Унії" і вибори

Звернення президента Линдона Б. Джансона „Про стан Унії" є водночас його першим передвиборчим політичним „кредо". Тому в цьому зверненні поєднані дві найбільші характеристичні риси: велика схожість з промовами Джана Ф. Кеннеді та виразні нотки власної політичної філософії Джансона, іншої, як вона була у його попередника. Перший виступ президента Л. Б. Джансона із зверненням „Про стан Унії" просто тому мусить нагадувати подібні виступи Джана Кеннеді, що автором стрижня всіх тих звернень і промов обох президентів був той самий їхній співробітник, Теодор Соренсон. Ясно, що мусів зберегтися той самий стиль, не тільки формальний, в реторичному розумінні, але й сутній, коли йдеться, наприклад, про підкреслювання ідеалізму в політиці. Зате відбитку власної політичної особовости Джансона видно головно в фінансово - політичному консерватизмі, який відрізняє його від того лібералізму в грошових справах, що породжував був проти Джана Ф. Кеннеді найгострішу критику збоку господарських кіл.

Звернення президента Джансона „Про стан Унії" стоїть виразно під знаком виборів, бо в ньому заторкнено всі ті найбільші болячки внутрішньоамериканського життя, які є найближче умам і серцям американців. Президент Джансон використав нинішнє „затишшя" в міжнародному житті, щоб промовчати всі конкретні актуальні міжнародні справи. Про Берлін і В'єтнам згадано тільки мимоходом, так само мимоходом стверджено інфільтрацію, „практиковану" Північним В'єтнамом і Кубою. Про холодну війну був тільки посередній натяк у заяві, що Америка „мусить знайти із своїми союзниками нові способи перекинути міст через прірву, яка ділить Схід і Захід". Другий подібний натяк на напружену ситуацію був у заповідженні нових пропозицій на Женевській конференції роззброєння. Найкраща закордонно - політична думка сформульована була у найсильніших в тому зверненні двох реченнях: „Ми не будемо діяти як агресори, але також не будемо толерувати агресії. Нікого не думаємо угроблювати, але й не допустимо, щоб нас угробили". Зрештою, в цілому зверненні Президента ні разу не названо Москви ні Пейпінгу.

Боротьба проти бідности, — потреба створення нових варстатів праці до числа 75 мільйонів, — конечність перевишколу некваліфікованих робітників, — зменшення цивільних службовців у збройних силах та взагалі редукція бюрократичного апарату, — підвищення рівня вчителів і збільшення числа шкільних будинків та заль, — поменшення продукції атомового матеріялу з уваги на його теперішній надмір, — наставлення цілого народу на поборювання матеріяльної бідности, як наслітку апатії чи інерції — такі і їм подібні справи становили стрижень того звернення. Щодо найактуальніших завдань Конґресу, то Президент назвав передусім три справи — зменшення прибуткового податку на 11 більйонів, ґарантування расової рівности у громадянських правах та медичну опіку для старших віком людей. Заповіджено теж — по лінії фінансового консерватизму — зменшений до $97.9 більйона новий бюджет.

Як можна буде практично примирити боротьбу проти бідности і за створення більшої кількости варстатів праці з бюджетовими ощадностями — покаже щойно практика. Покищо образ, представлений Президентом — дуже приманливий.

Відповіді так і не дали

Читаючи совєтську пресу і слухаючи совєтську пропаганду, постійно доводиться спотикатися на статті й репортажі про достатнє життя підсовєтського робітника, про його щораз більшу заробітню платню, про його ентузіязм у будуванні комунізму. Врядигоди поміж рядками, в якомусь дописі чи у якійсь відповіді тієї чи іншої редакції, проб'ється промінь світла на справжній стан речей, на совєтське так зване „благополуччя". І тоді виявляється, що підсовєтський робітник не так то вже захоплено оцінює і свої заробітки, і умови свого побуту.

Рубець завіси над справою матеріяльного забезпечення підсовєтського робітника розкрила недавно дискусія, започаткована редакцією московських „Ізвєстій" з приводу одержаного нею листа. Факт, що „Ізвєстія" були примушені відповідати на цього анонімового листа, доводить, що таких листів мусіло бути немало, бо інакше б не започатковувано дискусії в цій справі на сторінках багатомільйонового часопису.

Редакція „Ізвєстія" побоялася надрукувати повний текст одержаного листа, що його анонімовий автор зідентифікував себе буквою П. і ствердженням, що він працює як фрезувальник у машинобудівельному заводі в місті Митіщі, Московської области. Але з цитат, наведених у відповіді на цього листа, надрукованій в „Ізвєстіях", ч. 303 з 25-го грудня минулого року, можна зреконструювати частково його зміст. Тож автор листа, запитуючи редакцію „Ізвєстій", чому ця газета „не висвітлює таких питань, як зменшення заробітньої платні службовців і робітників шляхом підвищування цін як на сільськогосподарську, так і на промислову продукцію", пригадує, що „колись ціни знижувано", і стверджує, що „на ентузіязмі заїхати далеко не можна" й що „питання ідеології також вимагають, щоб шлунок був наповнений".

Своїм запитом, пригадкою і ствердженням фрезувальник із Митіщ висвітлив матеріяльну ситуацію підсовєтського робітництва краще, як цілі трактати. Висловлене в цьому листі незадоволення загалу робітництва з приводу дошкульних „ножиць" між заробітною платнею і ринковими цінами примусило редакцію „Ізвєстій" надрукувати довжелезне вияснення, написане нібито робітниками з тих же підмосковських Митіщ, п. н. „Коли дивитися й бачити". Автори „вияснення" намагаються переконати свого колеґу - фрезувальника, що він не бере до уваги величезних зрушень, які відбулися в самих таки Митіщах, не бачить нових жител, шкіл, щораз більшої кількости пенсіонерів і висоти виплачуваних їм пенсій, не бачить непомірного збільшення кількости продаваних у тому місті харчів і т. ін. Водночас із цим вони стверджують, що в СССР ще багато чого недоробленого і що причиною цього була у великій мірі минулорічна . . . посуха, яка, коли б не совєтська влада та її заходи, привела була б напевно до нової голодової катастрофи. Абстрагуючи від усіх цих, цілком непереконливих з'ясувань, в усій відповіді „Ізвєстій" немає ніже слова на тему поставленого безпосередньо автором „однієї анонімки" питання: чому совєтський режим зменшує заробітню платню робітників шляхом підвищування цін на сільськогосподарські і промислові продукти. На це питання редакція „Ізвєстій" відповіді так і не дала, бо на могла дати. Такі „ножиці" в історії совєтської системи не нові. Вони існували й існують для успішнішої експлуатації працюючих людей.

А. Залісний

ПО РАТИФІКАЦІЇ

Московський договір про частинне припинення атомових дослідів по затвердженні Сенатом увійшов в законну силу з хвилиною, як його підписав покійний президент Дж. Кеннеді в перших днях жовтня минулого року.

Приймаємо, що широким колам читачів відомі арґументи за і проти цього договору, тому не будемо входити в суть справи, а зупинимося тільки на характеристиці дебат, які відбувалися перед його ратифікацією, та на розгляді мотивів, які спонукали Москву приступити до цього договору, хоч вона перед тим довгі роки не хотіла про нього нічого й чути.

Уважний спостерігач відзначить передусім факт, що ця розмірно не дуже важлива справа, якою є проєкт московського договору, зосереджувала на собі протягом кількох місяців увагу громадянства ЗДА і що його прихильники та опоненти висунули як речників своїх поглядів найавторитетніших осіб з-поміж політиків, урядовців, військовиків та представників науки, з президентом держави включно.

Під час дебат висунено арґумент дуже великого калібру. Прихильники цієї міжнародної угоди твердили, що вона має стати першим кроком до усунення страшної загрози, якою може бути атомова війна, а противники доказували, що якраз ця угода, без можливости контролі на місці. може наразити ЗДА на смертельну небезпеку.

Увесь час залишалося враження, що це — суд над віроломством кремлівських правителів. Усі опоненти твердили, що російським комуністам не можна вірити, бо вони із загального числа 52 міжнародних договорів зламали аж 50, підписаних по другій світовій війні, що вони теж тепер виведуть в поле своїх контрагентів і знайдуть способи продовжувати в північному Сибіру та підбігунових околицях свої атомові досліди. Ніхто не став в обороні віроломників і не заперечив наведених фактів.

Якби перед першою світовою війною на адресу якоїсь держави впала тільки частина таких обвинувачень, то це привело б до зірвання дипломатичних зв'язків, як не до чогось іншого. З другого боку, жадна шануюча себе держава не сіла б до конференційного стола з таким віроломним контрагентом. Тим часом російські комуністи не реаґували на всі обвинувачення, а ЗДА і Великобританія не вбачали будь-якої перешкоди для ведення з ними переговорів. Навпаки, світова преса звідомляла, що переговори велися „приязно".

Багато місця в дебатах перед і по ратифікації зайняла справа китайсько - совєтського непорозуміння, бо прихильники московського договору підсували думку, що Москва, затривожена цим непорозумінням, пішла на скоре його заключення. Опоненти ж твердили, що, об'єктивно взявши, згаданий договір дає також Москві поважні користі. Вони не заперечували існування глибоких розходжень між компартіями обох країн. але підкреслювали, що ті розходження дотепер обертаються в сфері ідеології і ніяк не поширилися на ворожнечу між державами, тому не мали впливу на рішення СССР.

Опоненти покликувалися на Чіянґ Кай-шека, який, па їх думку, вже від 1926-го року стоїть у постійній боротьбі з комунізмом, знає добре його тактику та провідних осіб у комуністичному таборі. Президент Вільного Китаю свого часу заявив, що напруження між обома компартіями має свій корінь в особистих прикметах їхніх провідників, які один одного не зносять. Ці розходження триватимуть доти, поки вони житимуть. А те, що вони прикривають свою особисту нехіть плащиком ідеологічного спору, не повинно нікого дивувати та приводити до помилкових висновків і до надії на розрив між обома тими державами. Обидві вони мають ту саму ціль заволодіти світом, а різняться тільки в доборі засобів.

Червонокитайські часописи твердять, що „в 1956-му році. в критичний момент, коли мадярська контрреволюція захопила Будапешт, совєтські провідники рішили піти на капітуляцію і принести в жертву контрреволюції комуністичну Мадярщину. Вони відкинули ту ідею тільки під сильним тиском китайських комуністів".

З цього твердження виходить понад всякий сумнів, що останній цвях у домовині мадярської революції забили червоні китайці, що без нього вона, не зважаючи на величезну мілітарну перевагу СССР, пасивну поставу ЗДА та легкодушно і нерозважно затіяну Англією, Францією та Ізраїлем Суезьку війну, принесла б волю і державну незалежність мадярській нації.

Якщо йдеться про ідеологію марксизму, яку на Заході по нинішній день уважають за підставу всякої діяльности російських комуністів, то вона фактично грає підрядну ролю . Рушійною силою Москви був і є російський імперіялізм, а не марксистська ідеологія, яку російські комуністи нагинають до своїх потреб. У всіх виданнях Марксових творів, які появилися по 1917 році в СССР, пропущено без будь-якої згадки всі міркування Маркса про характер російської імперії, про її загрозу для цивілізованих народів та про методи і засоби, якими російський царат користувався у щораз нових підбоях.

Тому питання чи ідеологія марксизму, жива чи мертва, чи вона оправдала себе чи провалилася — не є важлива. Суттєвим є питання: чи російський імперіялізм має достатню кількість життьової наснаги, щоб втримати імперію, чи ця снага на вичерпанні, чи стан сучасного СССР нагадує стан російської імперії по смерті Олександра III, яка стала тоді тілом без душі і трималася ще силою безвладности та попереднього розгону.

На всю спадщину по Марксі або на поодинокі її частини можна мати різні погляди, але досі не знайшлося жадного поважного доказу, що К. Маркс помилявся в описі та критиці царської Росії.

Якими б гострими не були ідеологічні китайсько- совєтські розходження, від них ще далеко до розриву між обома комуністичними державами, бо ні одна з них не хоче мати на своєму понад 3-тисячомилевому кордоні одвертого ворога.

Серед міркувань про те, що спонукало Москву прийняти згаданий договір, заслуговують на згадку погляди Збіґнєва Бжезінського, професора Колумбійського університету та голови Інституту для дослідження совєтських справ. Не будучи ні прихильником, ні противником московського договору, прийшов він шляхом дослідів та аналізи до висновку, що згода Москви на цей договір є виразником глибокої переоцінки всієї внутрішньої та закордонної політики СССР.

Якщо йдеться про внутрішні справи, то московські комуністи мусіли признати, що всі їхні калькуляції на гармонійну взаємодію між владою і громадянством не виправдались. Компартія була переконана, що коли вимруть останні залишки покоління, яке пам'ятає передреволюційні часи, нове громадянство без застанови, з повним ентузіязмом прийматиме і виконуватиме накази влади, так що сталінський терор стане анахронізмом.

Тим часом до такої внутрішньої гармонії не прийшло. Першими, які поставили під запит право компартії на необмежену владу в царині духовости були різного роду інтелектуали і мистці. За ними

(Закінчення на стор. 3-ій)

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ СЛІПИЙ НАЙМЕНОВАНИЙ НА ЧЛЕНА КОНҐРЕҐАЦІЇ ДЛЯ СХІДНІХ ЦЕРКОВ

Рим (УПБ). — „Ль Оссерваторе Романо" з 29-го грудня 1963 приніс вістку, що Папа Павло VI найменував Митрополита - Ісповідника Кир Йосифа Сліпого членом Священної Конґреґації для Східніх Церков. Таким чином Митрополит Сліпий входить у склад кардиналів і патріярхів Східньої Церкви, які саме є членами згаданої Конґреґації. До березня минулого року членами Конґреґації для Східніх Церков було 26-ох кардиналів. Керівником (префектом) Східньої Конґреґації є сам Папа. У березні минулого року Папа Іван XXIII увів тут деякі зміни; найменував шістьох католицьких патріярхів східніх обрядів на членів Східньої Конґреґації.

Священна Конґреґація для Східніх Церков була встановлена 6-го січня 1862 р., Апостольською Конституцією Папи Пія IX. В рямцях Конґреґації для Поширення Віри (де Пропаґанда Фіде) тоді була створена окрема Конґреґація для Східніх Церков під назвою: Священна Конґреґація для Поширення Віри і для справ Східнього Обряду. Вже за часів Папи Лева XIII відчувалось конечним відокремити Конґреґацію для справ Східніх Обрядів від Конґреґації для Поширення Віри. Але щойно за Папи Бенедикта XV дійшло до здійснення цього пляну. Своїм розпорядженням з 1 травня 1917 р., він установив Священну Конґреґацію для Східньої Церкви, резервуючи для себе і для своїх наслідників провід цієї Конґреґації. Отже сам Папа є Головою Східньої Конґреґації, а кардинал, що керує справами Східніх Церков, носить титул секретаря. Тепер секретарем Східньої Конґреґації є кардинал Г. Теста.

Факт, що Митрополит Кир Йосиф був найменований на члена цієї Конґреґації набирає важливого значення в історії Української Католицької Церкви. Перший раз в офіційних ватиканських документах називається львівського митрополита архиєпископом „вищої ранґи" (Архієпіскопус Майор). В римських факультетах церковного права і в Латеранському Правничому Факультеті і в Орієнтальному Інституті говорилось вже від кількох літ, а найбільше відколи опубліковано кодекс церковного права для Східніх Церков, — що львівський український Митрополит має всі реквізити, щоб його вважати архиєпископом „вищого ступеня". Цей титул є тепер офіційно затверджений Папським документом.

В новому кодексі канонічного права для Східніх Церков, в частині „Про східні обряди і про особи" (про Ієрархію), опублікованій Апостольським Листом „Для святости клиру" Папи Пія XII 1957 року, про Архієпископа говориться в канонах 324-339. Канон 324 каже: „Між митрополитами окреме місце займає архієпископ, а ця гідність зв'язана з митрополією, поза патріярхатом, встановленою чи визнаною Папою Римським або Вселенським Собором". Іде, отже, про митрополита архієпископа, що є головою митрополії, визначеної чи визнаної Папою Римським або Вселенським Собором, яка не підлягає жадному патріярхові, і має собі підпорядковані не лише окремі єпархії, але і митрополії. Права, компетенції і привілеї такого архиєпископа майже ті самі, що і права, компетенції і привілеї патріярха. З таким титулом „майже патріяршим" Кир Йосиф Сліпий, як архієпископ „вищої ранґи", міг стати членом Східньої Конґреґації, де мають доступ лише кардинали і патріярхи. А тому, що продовж століть в історії Церкви ці „автономні архієпископські митрополії" часто перетворювались на Патріярхат, можна сподіватись, що час створення українського Патріярхату вже недалекий.

В ЛІСІ

Рання осінь бродить тихим
лісом,
З нею в парі я іду, удвох . . .
Там і там соснова голка
списом
Проколола прохолодний мох.

Клонить до землі розлогі
віти
Дика райська яблуня рясна . . .
Друже мій! Весною пахне
вітер!
Тільки ж осінь це, а не весна.

Лине пісня на верхи
шпильчасті —
То дівчата вийшли по гриби.
Повний кіш тобі грибів
і щастя,
Тільки лиш дороги не згуби!

Далі йду. Як тихо при
дорозі . . .
Серце аж спинилося на мить.
Озеро блискуче в верболозі,
Наче люстро в рямцях
мерехтить.

Озеро, таке зелено-синє,
І хмарками вишиту блакить, —
Все багатство, золото осіннє,
Я б хотіла з вами розділить!
1962

ГАННА ЧЕРІНЬ

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У СПРАВІ УКРАЇНСЬКИХ ІСТОРИКІВ

Замітка п. н. „Три українці в показнику американських істориків" („Свобода" ч. 236 з 14-го грудня 1963-го року) є не тільки неправдивою, неточною, але й можна добачувати, що Редакція „Свободи" з якихось причин, свідомо чи несвідомо, намагається одних вивищити, а інших ігнорувати чи понизити в очах нашого громадянства. Адже, крім згаданих тих трьох українських істориків (С. Горак, І. Лисяк - Рудницький, Р. Смаль - Стоцький) є ще згадані в Дайректорі ов Амерікен Сколарс, Ню Йорк, 1963, т. I, такі українські історики: М. Білоз, ст. 25; М. Чубатий, ст. 55; В. Дмитришин, ст. 78; Т. Мацьків, ст. 195; Л. Соневицький, ст. 284; Л. Винар, ст. 330. Чи на думку „Свободи" згадані вище історики гірші від тих трьох, згаданих у замітці, і не достойні того, щоб „Свобода" їх теж згадала?

Проф. д-р Теодор Мацьків

Від Редакції: Інформацію, про яку мова надіслав для „Свободи" д-р Ст. Горак. З інших джерел довідуємось, що проф. д-р Мацьків, автор листа до Редакції, не запримітив усіх названих в „Дайректорі" українських істориків, наприклад, проф. Ігоря Шевченка.

СПРОСТОВУЮТЬ ДОПИСИ

У своєму дописі про відзначення 30-ої річниці штучного голоду в Україні в Твин Ситі, Міннесота („Свобода" з 5-го грудня 1963-го року), пані Валентина Єрмоленко, згадуючи про мою доповідь, написала, що вся вона була — „статистичною аналізою причин голоду".

Щоб не було непорозуміння, хочу ствердити, що ніякої статистичної аналізи причин голоду я не давав, бо такої аналізи не може бути. Може бути лише політична аналіза причин голоду і такій аналізі була присвячена моя доповідь, в якій я приділив невеличку частину статистичній аналізі цифрових даних про населення України перед голодом і після голоду для ілюстрації його, розміру та втрат населення.

Ю. Пундик

ПОПРАВНА НАЗВА

Оце вдруге цього року появляється у „Свободі" перекручена назва Українського Академічного Козацтва „Запороже", якого я маю честь бути членом Старшини. З Вашої сторони було запевнення, що такий недогляд більше не повториться.

На жаль, повторився він уже у ч. 245 із 28-го грудня 1963-го року. Як член козацтва „Запороже", прошу Вас подати спростування: „Запороже", а не „Запорожжя".

Ф. Лукіянович

Справа віце-президента

Ню Йорк. — Телевізійна стація КБС надала думки двох колишніх президентів та одного колишнього віце - президента про те, хто повинен зайняти пост віце - президента, коли він (вибраний віцепрезидент), стане виконувати обов'язки президента цієї країни. Стація передавала інтерв'ю, що були зарекордовані давніше. Айзенгавер думає, що становище віце - президента повинен зайняти державний секретар, а не спікер Палати Репрезентантів, бо деколи Білий дім і Палата є контрольовані представниками різних партій, і наслідування спікера Палати означало б тоді партійну зміну в Білому Домі. Айзенгавер гадає, що треба б додаткових виборів президента, коли цей пост займе державний секретар і коли до нових президентських виборів було б довше, як рік. Труман став президентом, бувши віце - президентом, і майже 4 роки не мав віцепрезидента. На його думку спікер Палати повинен стати президентом, коли б опорожнилося це становище. Колишній віце - президент Ніксон гадає, що коли віце - президент стане президентом, то колеґія електорів повинна зійтися й вибрати нового віце - президента впродовж 30 днів після зміни на становищі президента.

о. Николай Вояковський

ПРАВДИВА ЛЮБОВ ДО БАТЬКІВЩИНИ

(Присвячую товариствам і організаціям, що їх гаслом є: „Бог і Батьківщина" — „Бог і Україна")

(2)

Передусім треба нам усім пізнати історію нашої Батьківщини, історію українського народу. Її треба докладно вивчити, так, як про це читаємо в „Кобзарі": „Все розберіть, і спитайте себе тоді: хто ми? чиї сини? яких батьків?" Бо є люди, які хваляться, що нібито дуже добре знають рідну історію. Але чи воно справді так? А чому тоді вони відтягаються від того, щоб своїм знанням послужити іншим і в такий спосіб причинитися до загального освідомлення народу? Треба любити свій нарід понад усе і дати йому всі сили свого тіла і духа. Добрим прикладом заохочувати слабших духом до роботи в користь народу.

Дуже важною справою є виховання народу, бо без виховання нема для народу будучности. Отже, не вільно розбуджувати пристрастей і потурати нездоровим нахилам, не вільно закривати очей на блуди. Героєм є, хто палким словом поривав народ до бою. Але більшим героєм є той, хто скаже йому правду в очі.

Щоб виховання народу було правильне, треба сперти його на вірі, бо святе Письмо каже: „Коли Господь не збудує дому, даремно трудяться будівничі його" (Псалом 126, стих 1). Нехай ніхто не думає, що долю Батьківщини дасться викути без помочі віри. Господь дав людям для їхнього добра основу всякого закону — Десять Заповідей. Цей Закон - Декалог дуже добрий для поодиноких людей і цілих народів, але невигідний для протисуспільних одиниць. Якщо в народі беруть верховодство антисуспільні елементи, вони починають порушувати Божий Закон, а разом з ним і всі людські закони, що мають свій почин в Божому Законі. Тоді спільнота розпадається. Приходить кара Божа, кара за порушення Божого Закону. І аж як нарід пізнає причину своєї недолі, свого занепаду і покориться Божому Законові, стане його шанувати і поверне наново свої традиції, свої рідні передання — тоді приходить відродження. Відродження народу не тільки як нації, але й як державної нації. Погляньмо в історію нашого народу і призадумаймося: чи часи поширення і закріплення християнства в Україні не були часами найбільшої сили і величі нашої Батьківщини? Але коли князі й народ почали нехтувати, а то й порушувати Божий Закон, забули про заповідь любови і допроваджували до братовбивчих міжусобиць — як кара. прийшло монгольське лихоліття, а з ним і кінець величі і політичного значення аж до державного упадку.

Та в часах Козаччини і Гетьманщини збройна сила України завертає до княжих традицій пошанування Божого Закону, і тоді маємо славні перемоги. Хоч на Запорізькій Січі не було школи, не було родинного життя, але була там Церква і були священики. Бо Церква завсігди була серцем нашого народу. Так, бо наш народ разом з Церквою жив і разм з Церквою упадає. По зруйнованні Січі і остаточнім упадку Гетьманщини — настає час поневолення народу, і аж майже після трьох сот літ наступає розвал царату. Тоді засяло сонце золоте волі, але тоді ж треба було „окропити вражою кров'ю" („Заповіт" Т. Шевченка) тих, що стали проти волі і вперто укріпляли „царство сатани" на українських землях. Вони стали першими пропаґаторами безбожія і ширителями розпусти, вони перші назвали приватну власність — крадіжжю, а любов замінили ненавистю. Вони в практиці, у широкому маштабі застосували поганську засаду помсти і з нечуваною жорстокістю звернулись з тою помостою проти нашої Батьківщини, що до останнього бійця противилася диявольській владі, московському большевизмові. Настав штучно викликаний голод на Україні. На Україні, що своїми пшеничними ланами живила пів Европи. В роках 1931 - 1933 умерло голодовою смертю понад шість мільйонів наших батьків, братів і сестер! Понад шість мільйонів невинних жертв того страхітливого злочину комуністичної Москви. Пекло здригнулося на вид жахливих терпінь, які переживала Україна. Терпіння мільйонів наших братів і сестер стали на Божому жертівнику наче жертва цілопалення Українського Народу за всі „от віка" наші прогріхи та провини. І зглянувся Господь Бог, бо все вказує на те, що наша Батьківщина напередодні національного воскресення. Всі знаки вказують на те: в Україні живе наша Церква, хоч в підпіллі. Українська Повстанська Армія йшла і ще піде до бою під Покровом Пречистої Діви Марії. В заморських краях, далеко від Батьківщини, існують товариства і організації, що виписали на своїх прапорах: Бог і Батьківщина або Бог і Україна, а своїм небесним опікуном визнають св. Архистратига Михаїла, що завжди пишався на бойових прапорах Українського Народу.

Що воно таке? Саме те, що церковний письменник Тертуліян сказав про людську душу, що вона вже з своєї природи є християнська. Так воно справді й є! Душа українського народу вже з своєї природи християнська, а тепер український народ, збагачений досвідом, повертає до дійсно християнського життя, Богоугодного життя, до народної традиції, освяченої віками . . .

І буде наш народ жити!

Буде жити, бо має віру. А не було в історії випадку, щоб згинув коли віруючий християнський народ.

Буде жити, бо в душі народу заховані ідеали правди та справедливости.

Буде жити вільним життям, бо хоче жити!

**

Ще не вибила година визволення. Може й завтра ще не виб'є. Кайдани в'їлися глибоко в організм Народу. Наїзники закріпилися у нашій Батьківщині, знущаються над нашим народом на його Рідній Землі. І саме це хай буде для нас покликом, щоб ми подвоїли і потроїли нашу національну працю.

Об'єднуймося при наших церквах, при наших патріотичних організаціях. „Братіє, — каже св. Апостол Павло, — духа не вгасайте". А Тарас Шевченко закликає нас гарячим покликом: „Свою Україну любіть!". Дорожімся тим, що наше, що рідне, а тоді Бог благословитиме нас і наші стремління. Перемога буде наша, якщо в наших серцях відродиться любов — любов до Бога і любов до ближнього. Тоді великими кроками підемо назустріч світлій будуччині нашої Батьківщини, будуччини, яку віщим голосом провіщав наше великий поет:

„. . . Та прийде час, і ти
огнистим видом
Засяєш у народів
вольних колі,
Труснеш Кавказ, впережешся
Безкидом,
Покотиш Чорним морем
гомін волі,
І глянеш, як хазяїн
домовитий,
По своїй хаті, і по своїм
полі."

(Кінець)

Читайте українські книжки й газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE 5020 OLD YORK ROAD — PHILADELPHIA 41, PA.

ПО РАТИФІКАЦІЇ

(Продовження зі стор. 2-гої)

пішла молодь, що ніяк не хоче вкладатися у вузькі і бездушні партійні рамки. Національні меншини (так називає проф. Бжезінський поневолені Москвою народи) щораз вище підносять голову, щораз виразніше підкреслюють свою окремішність від російської нації і різними діями показують, що вони невдоволені, і не погоджуються з пануванням Москви над ними. На всі ці важливі проблеми не має російська компартія задовільної рецепти.

Щодо економіки СССР, то комуністи також промахнулися на всій лінії. Темп економічного розвитку щораз сповільнюється. Аґрикультура дає щораз менше зерна й інших продуктів. Коли писано ці слова, ніхто не знав ще про катастрофічний брак харчів в СССР та про великі закупи збіжжя закордоном.

У ділянці закордонної політики мали російські комуністи дуже прикрі несподіванки. Хрущов визначив дуже просту стратегію, яку можна прибрати в коротку фразу: мир і перемога. Вищість совєтської економічної та ідеологічної зброї, пропаґанда співіснування та час від часу натиск політичний і військовий мають примусити Захід іти на поступки Совєтському Союзові. Кожна поступка буде поглибленням непорозуміння між ЗДА і державами Західньої Европи та рівночасно послабленням НАТО і його оборонної сили. Плян намічено на повільну дію, але на цілком певний успіх.

Москва сподівалася дуже великих користей від поступок ЗДА у берлінській справі. Це мало принести велике огірчення в Західній Німеччині і Франції, повільний розлам у НАТО, виключення Західньої Німеччини від участи в міжнародній політиці та створення дуету між ЗДА й СССР. Дальшим кроком мали б бути осягнення переваги над ЗДА і беззастережна та повна геґемонія СССР над цілим світом.

Тим часом берлінська криза не назрівала. Тоді Хрущов рішився виправою на Кубу її приспішити і направити дальший хід подій згідно із визначеним пляном. Виправа на Кубу в тому розумінні, як вона була подумана, не вдалася і відсунула берлінські проблеми на далеку бічну дорогу.

Ідеологічний спір з червоним Китаєм дуже денервує московську верхівку головно тим, що заперечує комуністичну догму, за якою в комуністичних спільнотах не має місця на будь-які протиріччя та суперечні інтереси. Твердженням, що російські комуністи зійшли з правдивої дороги марксизму і ленінізму, китайці підкопують право Москви на геґемонію в комуністичному світі.

Багато журби спричиняють Москві сателітні держави. — Вправді, тільки найменша з них, Альбанія, пішла на явний бунт, але й інші ставлять опір грабунковій політиці московського центру, як і де тільки можуть. В комуністичному бльоці щораз більше замішання і розлад. Після 1952-го року Москва прийшла до переконання, що сувора та негнучка сталінська політика супроти сателітів віджила свій вік, але її сподівання, що ідеологічна єдність та господарська співпраця легко і безболісно запряжуть сателітні країни до московського воза, завели по всій лінії.

Також не пощастило большевикам у новопосталих африканських державах. Ні комуністична теорія, ні совєтська практика — каже професор Бжезінський — не викликали в тих державах відгуку, якого Москва сподівалася. Після 1956 року, мавши великі політичні успіхи, Москва зобов'язалася давати допомогу різним країнам, головно на Бизькому Сході (наприклад, Єгиптові на будову Асванської греблі — А. З.), та коли відносини змінилися, ця допомога лягла великим тягарем на московські плечі.

Все це разом узяте спонукало московських правителів приняти згаданий договір, перевірити дотеперішні заложення та пляни на світовій арені і ревідувати доцільність таких авантюрницьких кроків, якими була, зокрема, виправа на Кубу в 1962-му році. Москва примушена тепер латати тріщини у себе вдома.

Наведені думки і висновки проф. Бжезінського стоять у повному противенстві до апріорного заложення пляновика американської закордонної політики, В. Ростова, — заложення, яке послідовно реалізує Державний Департмент. Воно зводиться до твердження, що російський комунізм — це суцільний незаперечний успіх під культурним, господарським, політичним та військовим оглядом, що сучасна влада в СССР, розв'язавши успішно всі проблеми, є міцна і стабільна, що російські комуністи стають з кожним днем поміркованішими і схильнішими до співпраці і тому заслуговують на щораз більші поступки.

Очевидно, що тільки історія скаже своє останнє слово, котра сторона, прихильники чи противники московського додоговору, мала рацію. Але вже тепер можемо твердити, що ця міжнародна угода висунула багато проблем, до яких американська політична думка мусить знайти відповідний теоретичний та практичний підхід.

Сл. п. дир. Теофан Глинський

(Некролог)

Дня 16 листопада 1963 року помер в шпиталі Ляйцнер Кранкенгавз у Відні після важкої операції сл. п. Теофан Глинський, бувший директор фабрики цукорків „Фортуна Нова" у Львові, головний редактор Бюлетеню УЦДОА в Зальцбурзі. Покійний сповідався і причащався перед смертю і помер як християнин. Операція вдалася, та слабе серце не видержало такого обтяження і п'ять днів після операції Покійний замкнув навіки свої струджені очі.

Сл. п. Теофан Глинський народився в Заліщиках в Західній Україні 11 жовтня 1891 року. Його батьки Микола і Амалія ур. Гарра походили з Волині, але потім перенеслися до Заліщик, де мали фабрику-підприємство виробу різного рода возів і повозів. До народної школи ходив в Заліщиках, до гімназії в Станиславові, а пізніше в Чернівцях. Високі студії кінчив у Відні (Експортова Академія Світової Торгівлі), де одержав ступінь дипломованого купця. Ввесь час працював в різних молодечих і загальногромадських організаціях та брав активну участь в нашому громадському житті. Був членом майже всіх важніших наших установ і товариств та членом виділу в деяких організаціях. Після закінчення студій (студіював теж право на Віденському університеті), осів на стало у Львові, щоб своїм знанням і досвідом служити рідному народові. Скоро вибився і став директором фабрики солодощів „Фортуна Нова", яку вів аж до вибуху Другої світової війни і потім ще деякий час за німецької окупації. Виміжчасі, 11 лютого 1926 року одружився з властителькою „Фортуни Нової", вдовою по дир. Орестові Авдиковичеві, панею Климентиною з Січинських Авдиковичевою та брав діяльну участь в загальногромадському житті наших національних установ. Після зайняття Львова большевиками подався на еміґрацію і осів у Відні. Володіючи перфектно англійською мовою, став перекладчиком у американців і при цій нагоді багато допомагав українцям та боронив їх перед усякого рода неприємностями зі сторони різних українoжерів. Після відходу большевиків знову з запалом взявся до громадської праці, особливо на допомоговім секторі положив великі заслуги для українських залишенців. Допомагав всім українцям без різниці. Був довголітнім містоголовою Українського Центрального Допомогового Об'єднання Австрії і головним редактором Бюлетеню УЦДОА, положив великі заслуги в цій ділянці, як також був прина гідним співробітником-кореспондентом „Свободи", у якій було надрукованих чимало його статтей та вісток. Був членом Управи Союзу Українців Австрії та членом УМХС Австрії та інших товариств. Виступав завжди за згоду і консолідацію наших сил та співпрацю всіх товариств та людей доброї волі. Був зразковим громадянином і великим патріотом, у якого на першому місці стояла загальна справа і загальне добро.

Через свою працю, чесність і товариськість здобув собі загальне признання і любов у співгромадян, тож не диво, що багато людей взяло участь в похоронах загально знаного і шанованого сл. п. директора Теофана Глинського.

Похорон відбувся в п'ятницю, дня 22 листопада 1963 р. на цвинтарі „Гіцінґер Фрідгоф". Чину похорону довершив о. Іван Дашковський, парох із Зальцбурґу, при співучасті о. сотрудника Тараса Прокопова, ЧСВВ з Відня. Співав проф. Андрій Гнатишин. Крім вінків від дружини і рідні були теж вінки від товариств, а це від УЦДОА-Зальцбург, СУА-Відень і УМСХ-Відень. Над відкритою могилою промовив в зворушливих словах довголітній співробітник Покійного, голова УЦДОА в Зальцбурзі о. радник Іван Дашковський та виголосив гарне надгробне слово. Від українського громадянства, від СУА і УМСХ прощав сл. п. дир. Теофана Глинського голова УМСХ п. проф. Олександер Тисовський, який зворушливо та коротко начеркнув життєвий шлях Покійника та його заслуги для української громади. Хай хоч чужа, але гостинна австрійська земля буде Йому легкою, мов пух. *В.И.П.!*

Смерть надрадника суду д-ра Дмитра Бобанича в Зальцбурзі

В Зальцбурзі дня 4 листопада 1963 року на 76-му році життя помер спенсіонований надрадник суду з Галичини, д-р Дмитро Бобанич, бувший голова УЦДОА в Зальцбурзі та голова Союзу Українських Інвалідів на Австрію. Покійний скінчив свої правничі студії у Відні, де одержав ступінь доктора прав. По скінченні студій вернувся на рідні землі, де працював суддею в Скульщині та Стрийщині. За німецької окупації був уже надрадником суду в Стрию. На еміґрації брав активну участь в громадській праці. Чину похорону довершив о. Іван Дашковський, парох Зальцбурга в дні 7 листопада 1963 року. Похоронено його на цвинтарі в Зальцбурзі. *В.И.П.*

Смерть лікаря Олександра Рибачевського в Тиролю

У вересні мин. року помер в містечку Рінн коло Інсбрука в Тиролю у віці 63 років воєнний інвалід, д-р Олександер Рибачевський, лікар, родом з Мостищини біля Перемишля. Похоронив його о. І. Дашковський, парох зі Зальцбурга. Покійний був спаралізований і останні роки життя опікувалися ним панство Ганицькі з Рінну. Покійний служив в УГА і брав живу участь в громадському житті. *В.И П.*

Д-р Сергій Наклович

Українська хроніка

● „Вісті Комбатанта" Орган ОбВУА. Вратства кол. вояків I УД УНА і чотирьох інших комбатантських організацій, закінчили три роки свого існування. Появилося з запізненням із друкарсько-технічних причин — четверте число того квартальника за 1963 рік, обємом на 80 стор. На зміст складаються статті редакційна, про д-ра В. Ґалана, д-ра І. Козака, Ю. Тиса-Крохмалюка, І. Остап'яка, Ф. Кордуби, І. Поритка, спомин І. Костюка і ін., як теж багата хроніка з комбатантського життя. Перше число на 1964 рік має появитися лютому ц. р.

● Д-р Сергій Крашенінніков викладатиме курс паразитології у Пенсилвенійському університеті у Філядельфії, починаючи з січня 1964 р. на факультеті Медікал Техналаджі. Курс паразитології триватиме до травня цього року.

● Зиновій Онишкевич, один з видатніших представників наших артистів-малярів молодшого покоління, вернувся до Ню Йорку з однорічного перебування в Західній Европі. Він відбув мистецьку подорож по Еспанії, Франції, Італії і Швайцарії та привіз звідтіль кругло 40 своїх нових готових образів, олів і акварель, головно пейсажів Середземного моря та Альп. Зиновій Онишкевич задумує влаштувати в Ню Йорку під кінець березня цього року, виставку своїх праць.

З НАШИХ БУДНІВ

НА ПОРОЗІ ЮВІЛЕЮ

Традиційний „Маланчин Вечір" хору „Думка", що відбудеться цим разом у шикарному Гільтон Готелю, та інші новорічні зустрічі старого стилю, заповіджені на цю суботу, 11-го січня, є тим сиґналом, що карнавал довго не забариться за горами, що перед нами обильна кількість балів, забав, вечерниць і тому подібного. 3-тя сторінка „Свободи", де всі ці імпрези об'являються, стане знову популярна серед нашої молоді і навіть нею студійована на курсах українознавства. Це знак, що ми опинились напередодні затяжної баталії за дебютанток, що їх будуть просто з рук собі виривати різні бальові комітети, щоб прикрасити ними, ніби пишним букетом конвалій, свої танцювальні підприємства.

Тому, що наша товариська сметанка, тобто пп. лікарі та інженери, змонтували одностайний фронт і роблять спільну презентацію у „Валдорф-Асторії", „стара война" з-під освячених славою прапорів „Червоної Калини" дещо затривожилась таким розвитком подій... Вправді в Старому Краю говорили про дівчат, що того цвіту по всьому світу, проте, при посиленій активності Танцюючої України в цьому ювілейному році, хтось може бути „шорт" на дебютанток...

— Напевне не ми! — каже загартований на балях залізний комітетовий, інж. Іван Вінтоняк, гордо випнявши вояцьку грудь. „Не сміє бути в нас страху, ні жадної тривоги"! Та й то був би тяжкий сором в обличчі історії, якби тим, що до дівочих ніжних сердець знали всі дороги, збракло на Вечерницях „Червоної Калини" дівочої краси й прикраси! Тим більше, що цьогорічні вечерниці не звичайні собі, а ювілейні, тісно пов'язані з 50-річчям Січового Стрілецтва, подією, що буде впродовж цього року величаво святкована й відзначувана.

В цьому місці, гадаємо, до речі було б, якби Братство Усусусів вистосувало спеціяльне звернення до українського жіноцтва, зокрема до шановних бабусь, що пам'ятають наших стрільчиків ще юними орлами, як вирушали в похід з крісом через одне плече, а з ґітарою через друге, як ішли в бій, то співали і зі співом умирали на Маківках-Лисонях. Це-ж у їхні „очі сині, незабудьки при долині", сердечно закохувалась колі ще дуже молода война, для них компонувала пісні, творила стрілецьку романтику... З сантименту до тих незабутніх днів шановні бабусі, гадаємо, заохотять своїх онучок підтримати в дні 15-го лютого „Червону Калину", щоб не хилилась та й не журилась на порозі ювілею.

На майбутнє ж, віркуємо, справу з дебютантками треба буде якось унормувати, віdбалаґанити. При котрійсь з наших центральних установ — УККА, Союзі Українок чи „Самопомочі", мусів би постати т. зв. „Фонд Дебютанток", якщо дозволите так його називати. Треба запрягти до праці окрему комісію, що займалася б реєстрацією та клясифікацією панночок із Метрополії та околиці, а перед карнавалом розподіляла б їх, за відповідним ключем, поміж заінтересовані організації — Усусусів, дивізійників, лікарів, інженерів тощо. Зачнімо реалізувати ідею правопорядку спершу в забавовому секторі, — може легше нам піде це діло, ніж у громадсько-політичному...

Ікер.

● Йорданський король Гуссейн двічі летів, як пілот, своїм гелікоптером над моторкадою, що нею їхав Павло VI — з Йорданії до Ізраїлю і назад. Король викликав ентузіязм серед йорданських арабів.

ЗІСТАВЛЕННЯ СТАНУ ПОСІДАННЯ

31-го грудня 1963 року

ЗАСОБИ

Готівка на руках і належності з банків	$ 44,318,664.17
Державні фонди продані	5,000,000.00
Облігації уряду ЗДА	45,660,651.20
Облігації агенції уряду ЗДА	11,998,571.34
Облігації публічних управлінь домів (Повністю ґарантовані)	37,960,164.92
Стейтові, повітові і міські забезпечення	6,126,873.39
Інші забезпечення	365,000.00
Позички	134,395,819.88
Банкові будинки і влаштування	1,794,928.23
Посілості з нових відділів Банкових Будинків	369,754.46
Нагромаджений відсоток і доходи до забрання	1,831,602.39
Інші засоби	1,055,536.40
РАЗОМ	$290,176,966.38

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Капітал (600.000 шерів — $10 пар)	$ 6,000,000.00
Надвишка	6,000,000.00
Неподілені зиски	2,970,286.11
Резерва*	3,500,000.00
Загальна сума капіталу	$ 18,470,286.11
309 чергова дивіденда	240,000.00
Незароблені доходи	2,331,213.52
Резерви на відсоток, податки й інші	646,467.96
Інші зобов'язання	349,245.02
Депозити	268,139,753.77
РАЗОМ	$290,176,966.38

* Та резерва є повністю до диспозиції на покриття втрат позичок, які можуть виникнути в майбутності і створена з нагромаджених зисків через Раду Директорів, після апробованої формули Департаменту Скарбу З'єдинених Держав і через Internal Revenue Service.

Ванкувер вшановує Лесю Українку

Серед різногранної діяльности управа відділу КУК у Ванкувері не забула поробити відповідних заходів, щоб гідно вшанувати 50-ліття з дня смерти Лесі Українки.

Різні думки і пляни зроджувалися, як би то найкраще відзначити цю подію й перед очами нашого громадянства оживити духову постать поетки.

Рішено вивести на сцені найкращого театру у Ванкувері — Квін Елізабет Плейгавз 1-го грудня 1963, силами місцевих аматорів, одну з найкращих драм Лесі Українки — „Бояриню".

Підбираючи цю історичну драму, управа відділу КУК уважала, що її сюжет актуальний тепер у часі посиленої колонізації українських земель і брутальної русифікації українського народу. Своїми глибокими думками і мистецько підібраними сценами, драма ця виказує національно-культурну, духову й політичну протилежність і непримиримість двох світів — веселого, життєрадісного України й понурої, заскорузлої у своїх пересудах і рабстві Росії. „Бояриня", є віджажним бадьорим закликом цілковитого розриву з Москвою.

Цю історичну подію треба підчеркувати сьогодні, коли по всьому світі, веденому сліпими політиками, зроджується віра в можливість мирного співіснування з Москвою, що під покришкою всяких обіцянок несе смерть і розклад цілому світові.

Управа Відділу КУК,
Ванкувер

Зросли шанси Сарджента Шрайвера, як кандидата на віце-президента ЗДА

Вашингтон. — Коли в Республіканській партії панує повна дезорієнтація, хто від неї кандидуватиме у найближчих президентських виборах, а ніодин із двох покищо зголошених кандидатів — губернатор Нелсон Рокефеллер і сенатор Баррі Голдвотер — не знаходить загальної підтримки, то по демократичному боці неясною є тільки кандидатура на віце-президента. Називано вже прізвища сенатора Гюберта Гомфрі з Міннесоти і генерального прокуратора Роберта Кеннеді і нюйорського посадника Роберта Вагнера і каліфорнійського губернатора Едмунда Бравна. Але тепер раптом виринуло призвище директора Корпусу Мира Сарджента Шрайвера. През. Джансон доручив йому завезти до Назарету листа до Папи, опісля Шрайвер конферував з йорданським королем Гуссейном і прем'єром Ізраїлю Леві Ашколем. В минулий вівторок през. Джансон несподівано висловлювався з найвищим признанням і похвалами про Сарджента Шрайвера, як про надзвичайно здібну й енергійну людину. У користь кандидатури Шрайвера промовляє те, що він — римо-католик, походить з великого й густо-заселеного стейту Іллиной і він одружений з сестрою покійного президента Кеннеді. Гадають що всі ці моменти можуть віддати поважні послуги Демократичній партії в її виборчій кампанії, бо вони наче доповнюють факт, що Линдон Джансон походить з південного Тексасу, є протестантом і заповів продовжування політикц Кеннеді.

СЕНАТОР ГОЛДВОТЕР ПОЧАВ ВИБОРЧУ КАМПАНІЮ

Республіканський сенатор Беррі Голдвотер із загіпсованою ногою в розмові з панною Рітою Коллієр в Конкорді, Ню Гемпшір, де відбудуться незабаром правибори і де він веде тепер кампанію, від висліду якої залежатиме його найменування на республіканського кандидата на президента.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ВІВТОРОК, 14-го СІЧНЯ 1964 р.

БАЙОН, Н. Дж. Річні збори Б-ва св. Арх. Михаїла, о год. 6:30 веч. в УНДомі при 37 Іст 23-ій вул. В програмі: Звіти з діяльности Управи та вибір нової на 1964 рік. Перед Зборами в год. 6-6:30 секретар Відділу збиратиме вкладки. В. Салій, предс., М. Савран, секр.

П'ЯТНИЦЯ, 17-го СІЧНЯ 1964 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ. 170 Відд. в 6-ій год. веч. в УНДомі при 90-96 Фліт вул. Нова управа на 1964 рік: Д. Дидик, предс., І. Грабар, секр., В. Плетчон, касир. Проситься вирівняти залеглі вкладки. — І. Грабар, секр.

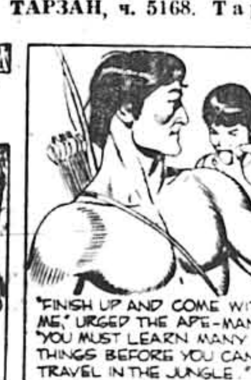
СУБОТА, 18-го СІЧНЯ 1964 р.

ОЗОН ПАРК, Н. Й. Річні і Загальні збори Т-ва Вільна Україна 200 Відд. в год. 7:30 веч. в церковній залі, 87 вул. і 97 Еве. Присутність членів обов'язкова з уваги на важні справи. Збори відбудуться без огляду на кількість членів. — Управа Відділу.

ТАРЗАН, ч. 5168. Тарзан повчає Боббі.

„Цей рід овоча можеш їсти — сказав Тарзан. — Але добре дивися, бо багато інших є трійливими!" —

„Скінчи і ходи зо мною — наполягав мавполюд. — Мусиш навчитись багато речей, поки зможеж подорожувати джунглях".

„Перш за все — почав Тарзан — коли ти знову загубишся, то пам'ятай, що мусиш спати ніччю на дереві — тоді звірі не будуть тебе турбувати".